

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

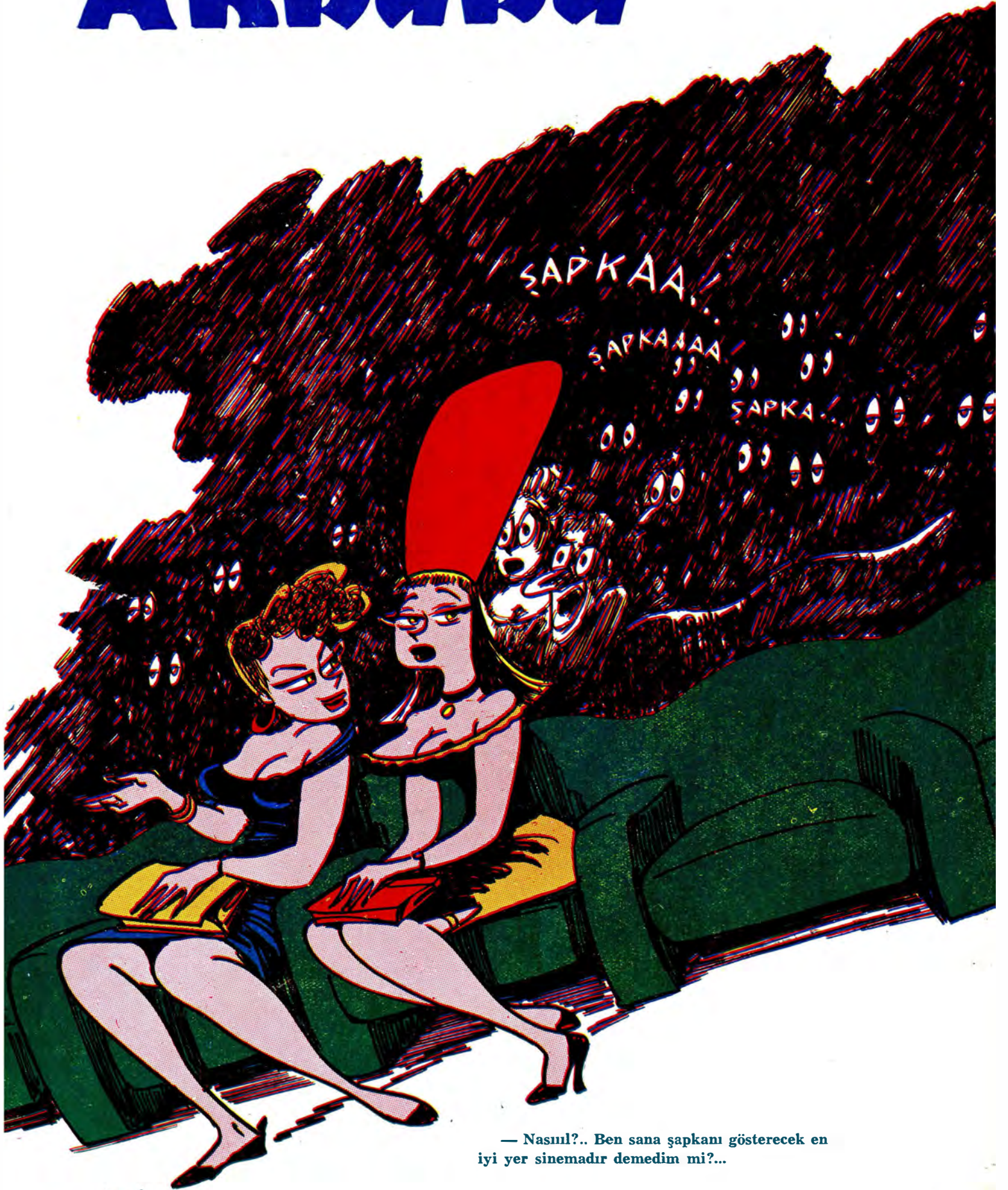
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

SAVOK _ MELİH41

— Nasıl?... Ben sana şapkanı gösterecek en iyi yer sinemadır demedim mi?...

TURHAN

ŞANS

1953 de üçüncü ikramiye çekilişi: 1 TEMMUZ

44. 45. 46 ncı İkramiye Evleri

BAHÇELİ 3 EV

25 Ağustos

2 Kasım

30 Aralık

4 EV

5 EV

6 EV

ve çeşitli para ikramiyeleri...

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimi Yazarları:

★ Orhan Seyfi Orhon,
Peyami Safa, Faruk Nafiz
Çamlıbel, Reşat Nuri Gün-
tekin, Server Bedi, Hamdi
Varoğlu, Zahir Güvemli,
Bülent Oran, Nurünnisa
Ersan...

Daimi Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza,
Turhan Selçuk, Şevki, Ne-
har, Altan, Şadi Dinççağ,
Cemil, Sinan, Selma E-
miroğlu, Fuat Yılmaz, Me-
tin Gökçe...

Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk

★
Yazı İşlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer
★

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı
12,50 lira, üç aylığı 650 krs.

Yabancı memlekete: Yıl-
lığı 50 lira, altı aylığı 25 li-
ra, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir
lira ücrete tabidir.]

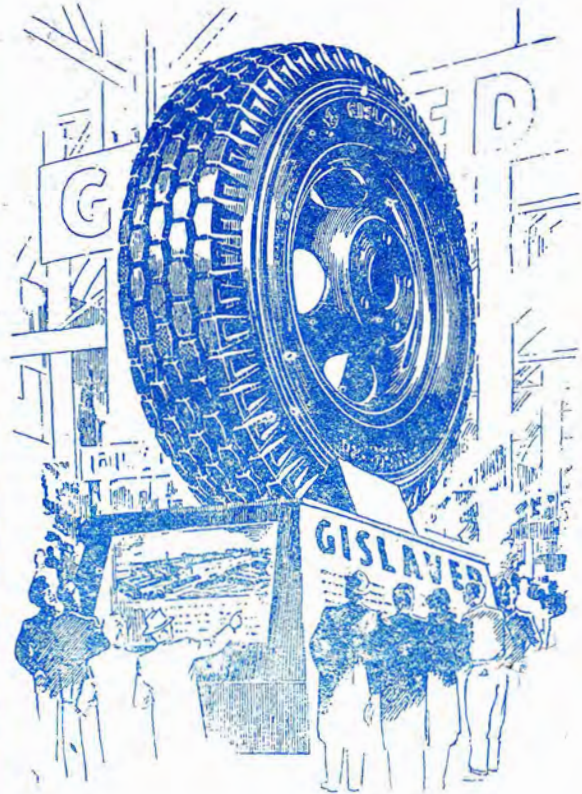
[Gönderilen yazılar, re-
simler, basılsın, basılmasın,
iade edilmez.]

Basıldığı yer: **ŞAKA Matbaası**

Telefon

21811

İ S V E Ç
GISLAVED

KULLANANLARDAN

LÜTFEN SORUNUZ

Umum Satış Yeri:

GISLAVED Lâstik Deposu

Aşirefendi Cad. No. 2

İSTANBUL

Telgraf :
LASTIKMA

Telefon :
21810

Rapor

Sevgili valiniz,

İnsan dediğimiz şahiden kuş misali imiş. Amerikadan uçmanla İstanbul'a konman bir oldu. Sen Akbaba'ya bakma. O, sade uçmasını öğrenmiştir. Otuz yıldır hiç münasip bir yere konduğunu gördün mü?

Efendim, bahis uzun, ama bu hafta sütun kısa. Onun için lâkırdıyı derleyip toplamak lâzım.

Önce yüreğinize bir avuç su serpeyim: Sakın başlıktaki «rapor» kelimesini görünce aklınıza başka bir şeyler gelmesin. Allah esirgesin, bu raporu siz bana değil, ben size vereceğim! Yoksa zekânız, dirayetiniz hakkında söz söylemek haddimiz mi üstad? Bu rapor, sadece İstanbul'dan uzak bulunduğunuz günlerin bir bilâncosudur. Küçük bir şehir raporu.

Çok şükür, henüz hepimiz sıhhattayız. Marul çıktı ama, - Sağlık Müdürlüğünün hiç bir tekzibine rastlamadığımıza göre - daha tifo çıkmadı sanırım. On beş gündenberi, yaz rüzgârıyla beraber, gözlerimizin sürmesi olan güzel İstanbulumuzun mübarek tozları savrulmağa başlamıştır. Anadolu yakasında henüz sular kesilmedi ise de, geçen gece, iki saatlık bir elektrik kesilmesi sayesinde, Beyoğlu caddesinde bulunan dişili erkekli vatandaşlar, oldukça keyifli bir «Mum söndü» oyunu oynadılar!

Haaa, az daha unutuporum: Değerli İktisat müdürünüz, siz yokken Anadolu seyahatinden döndü ve hepimizin yüzünü, mizah nuharrirlerimizi kışkandıracak bir muvaffakiyetle güldürdü: Meğer altmış üç vilâyet içinde, en ucuz memleket İstanbulmuş!

İşte iki gözüm Gökayım, bizim heybedeki havadis bu kadar... Şimdi seni dinliyelim asıl. Sen ki «Amerikadan koskoca bir anbarla geliyor» diye kendini uçmandan bir müjde uçurdun... İnşallah bu müjde atalarımızı haksız çıkarır: Malûm ya, onlar «Aç tavuk kendini arpa anbarında sanır» buyurmuşlar!

Fransanın «Kan» şehrinde beynelmîlîl film festivali yapıldı :

— Abi, sen Fransadakine boş ver, asıl kan festivali buradal..

ON İKİNCİ FASLIN DEVAMI

(Karagöz, Hacivatın yüzüne su serper. Hacivat yavaş yavaş gözlerini açar, kendine gelir. Etrafına şaşkın şaşkın bakınarak:)

Hacivat — Karagözüm çabuk söyle, dünyadımı yım, ahirette miyim?

Karagöz — Ulan musibet herif, ahirette olsan böyle yerde işin ne? Cehennemde olurdun elbet-te! Korkma, dünyadasın?

Hacivat — Yazıklar olsun, Karagöz, sana! Yeniden dünyaya gel miş olayım da beni böyle karşı-la!

Karagöz — Senin gibisine de tören yapılmaz ya, gelirsene gelirsin, gelmezsen cehenneme kadar yolun var!

Hacivat — Karagözüm neye ba-na böyle muamele ediyorsun?

Karagöz — Düşündükçe hâlâ kızıyorum, Hacivat, durup dururken herifi neye kıskırtıp çileden çıkarttın? Hadi, senin öldüğün bir şey değil, ama, ya kurşunların biri bana gelseydi!

Hacivat — O kadar kurşun sık-tı da hiç biri sana gelmedi mi?

Karagöz — Üzüldün mü, gel-medil!

Hacivat — Şöyle azıcık olsun sıyrıp geçen de mi olmadı?

Karagöz — Olmadı!

Hacivat — Vah, vah, vah!

Karagöz — Neye vah, vah, vah!

Hacivat — Hiç atıcı değilmiş de o tabancayı neden taşıyor öyleyse?

Karagöz — Onların hali hiç belli olmaz, Hacivat! Durup dururken kızarlar. Şimdi ister misin, geri dönsün de bir kurşunla hesabını temizleyiversin!

Hacivat — Aman Karagözüm, içime korku getirdin! Sakın öyle bir şey olursa, bunca yıllık dostluğumuzu unutup göğsünü bana siper etmeyi unutma!

Karagöz — Ulan enayi, benim göğsüm nişan tahtası mı? Neye sana siper edecekmişim?

Hacivat — Gelirse ne yaparsın öyleyse?

Karagöz — Buyurun, Hacivatla hesabınızı görün, der, kapıyı üstünüze çekip giderim!

Hacivat — Eyvah, hayatım tehlikede!

Karagöz — Hayatın bu kadar kıymetliydi de, a mendebur, herifi neye zivanadan çıkarttın?

Hacivat — Ahbaplarının arasında eşkıyalar olduğunu ne bile-yim? Ben onu, medenî bir insan zannettim, tartışıyordum!

Karagöz — Ne halt ediyordun?

Hacivat — Tartışıyordum!

Karagöz — Burasını odun pazarı mı zannettin?

Hacivat — O demek değil! Ya-ni herifle demokrasi üzerinde mü nakaşa etmek istiyordum!

Karagöz — Tuu Allah mustaha kını versin! Demokrasi üzerinde münakaşa edecek bula bula onu buldun ha! Herif hukuk profesö-

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

rü Nihat Erim sanki! Ulan adiy-le, saniyle takacı Temel Reis be!

Hacivat — Aman Karagözüm, içime vehim geldi! Ya herif ka-pının önündeyse? Pencereden ba-kalım, gitti mi, gitmedi mi? (Ka-ragözle Hacivat pencereden ba-karlar.)

Karagöz — Vay canına, taban-ca sesini duyunca millet çıl yav-rusu gibi dağılmış! Ortada kim-secikler yok!

Hacivat — Oh, oh, daha iyi! Di-lek dinlemekten de kurtulduk!

Karagözün oğlu — (Sesi derin-den gelir.) Baba, hayatta mısınız?

Karagöz — Hayattayız, ulan, a-ma, sesin neye öyle derinden geli-yor?

Oğlu — Annemle mahzerde sığın-dık da ondan!

Karagöz — Tuu, senin kalıbına, kıyafetine! Bir de erkek olacak-sın!

Oğlu — Öyle deme baba, kurşunlar vızır vızır başımın üstün-den geçti!

Karagöz — Hadi gelin yukarı, dışarda kimse kalmamış!

Oğlu — İki tane var!

Karagöz — Hani, nerede, gö-rünmüyor!

Oğlu — Kömürlükte!

Karagöz — Kömürlükte mi?,

Kömürlükte işleri ne? Kim on-lar?

Oğlu — Dalkavuk Fazıl beyle Gâvur İmam! Fazıl bey geliyor!

Karagöz — Eyvah, yakayı yine kurtaramadık! Hele şunları da bir savsak!

Hacivat — Lâfi uzatma da ça-buk savalım!

(Kapı vurulur. İçeriye yüzleri, gözleri kömürden siyah kesil-miş dalkavuk Fazıl on iki ya-şındaki oğlu Kıvanç girer.)

Dalkavuk Fazıl — Ah velini-metlerim, sebebi devletlerim, siz leri dünya gözü ile bir daha gör-mek ne mutlu! Allah her ikinizi devlete, millete bağışlasın! Oğlum Kıvanç, öp velinimetlerin etekle-rini! (Çocuk, her ikisini «saygıla-rımla!» diye etekler, sonra cebin-den bir köğüt çıkarır. Törenlerde manzume inşat edenlerin sesle o-kumaya başlar.)

Kıvanç — Karagözle Hacivat-tır bu milletin...

Dalkavuk Fazıl — (Sözünü ke-serek) Oğlum Kıvanç, daha ona sıra gelmedi. Koy cebine!

Karagöz — Durun yahu, siz kimsiniz, tanıyamadım! Siyah mı sınız, beyaz mısınız renginizden pek anlaşıyor!

Dalkavuk Fazıl — Velinimet, bizi nasıl tanımazsınız? Kırk yıl

lık hürmetkârınız Fazıl kulunuz-la mahdum köleniz Kıvanç ben-deleri!

Karagöz — Ay Fazıl' bey, sen misin? Neye Arap olmuşsun böy-le?

Dalkavuk Fazıl — Velinimet, anlatayım!

Karagöz — Allah aşkına, velini met deme, içime fenalık geliyor. Hem biz daha mebus falan olma-dık, hiç bir şey değiliz!

Dalkavuk Fazıl — Baş üstüne, demem, muhterem!

Karagöz — Muhterem de de-me!

Dalkavuk Fazıl — Peki, sayın büyüğüm!

Karagöz — Aman Allah, bayı-lacağım! Doğru dürüst konuş be! Dalkavuk Fazıl — Başka türlü konuşamam, ağzım alışmış!

Karagöz — Hay Allah müsta-hakkını versin! Söyle, ne söyliy-eceksen!

Dalkavuk Fazıl — Sayın büyük lerimizi millet namına kutlamak için mahdum kölenizle devletha-nenizin önüne gelince...

Karagöz — Ulan Hacivat, bu dal kavukluk yaman sanat! Bize bu ağızları kullanırlarsa, mevki sa-hiplerine neler söyliyebileceklerini var kıyas et! Bu lâflara dağlar dayanmaz!

Dalkavuk Fazıl — (Oğluyla bir ilkte Karagözü alkışlar). Aman velinimet, ne güzel söylediniz, ne hikmet buyurdunuz! Oğlum Kıvanç, yaz vecize-defterine: «Bu lâflara dağlar dayanmaz!» Sayın büyüğümüz Karagöz cenaplarının vecizelerinden.

Karagöz — Yapma, Fazılcığım, fenalaşıyorum, merhamet et!

Dalkavuk Fazıl — Oğlum, Kıvanç! Öp velinimetin eteğini! Ba-bana, Fazılcığım, diye iltifat etti!

Kıvanç — (Karagözü etekliye-rek) Saygılarımla!

Karagöz — (Gevşiyerek) Ben-de hayır kalmadı, Hacivat, teslim bayrağını çekiyorum! Ferman se-nin!

Hacivat — Ey sonra?

Dalkavuk Fazıl — Sonra veli-nimet, devlethanenizin önüne ge-lince, yukarıki salondan silâh sesleri gelmesin mi?

Karagöz — Devlethane bizim ev, salon da burası!

Hacivat — Karagöz, sözünü kes me! Burak, nasıl isterse söylesin. Lâfla dil aşınmaz!

Dalkavuk Fazıl — (Oğluyla birlikte Hacivatı alkışlar). Aman velinimet, ne güzel söylediniz, ne hikmet buyurdunuz! Oğlum Kıvanç, yaz vecize-defterine «Lâfla dil aşınmaz!» Sayın büyüğümüz, Hacivat cenaplarının vecizelerin-den.

Karagöz — Ey sonra, bitir şu-nu yahu!

Dalkavuk Fazıl — Silâh sesleri duyulunca, aman velinimetlerimi ze bir suikast mi oluyor, dedim. Gözüm dünyayı görmedi. Gidip

Küçük ressam — Kendi portresini bu kadar beğenip bayılacağı hiç aklıma gelmemişti!

göğsümü onlara siper edeyim, diye, devlethaneden içeri atıldım!

Karagöz — Kömürlüğe nasıl gir din?

Dalkavuk Fazıl — Arzedeyim velinimet! Sokak kapısından gire ceğimize heyecanla kömürlük kapısından girmişiz. Karanlıkta yu karıya çıkacak bir yol arıyarak bu hale geldik!

Karagöz — Bu küçük babayiğit de beraber değil mi?

Dalkavuk Fazıl — Oğlum Kıvanç! Öp velinimetin eteğini! Babayiğit diye sana iltifat etti!

Kıvanç — (Karagözü etekliyerek) Saygılarımla!

Karagöz — Sana bir şey söyleyeceğim ama, önce bana söz ver!

Dalkavuk Fazıl — Emret velinimet!

Karagöz — Alkışlamıyacaksın, vecize defterine de yazdırmıyacaksın. Kıvanca da etek öptürmiyeceksin, söz ver!

Dalkavuk Fazıl — Emredersin velinimet!

Karagöz — İstedğin neyse, çabuk söyle, elimizden geleni yapacağız!

Dalkavuk Fazıl — Allah ömürler versin velinimet, söyleyeyim: Birincisi siz büyüklerimizi Ulu Tanrı devlete, millete bağışlasın!

Karagöz — Peki, geç! Sonra?

Dalkavuk Fazıl — Sonra, hiç bizim, sizleri başımızdan eksik etmesin!

Karagöz — Peki, geç dedim ya!

Dalkavuk Fazıl — Sonra, velinimet, sıhhat, âfiyet ve saadetiniz...

Karagöz — Geç bunları yahu, sonra?

Dalkavuk Fazıl — Sonra efendim, sonra sonra, sonra, en sonra, Fazıl kulunuzu münasip görürseniz, bir idare meclisi âzâlığına kayırmamız, bir!

Karagöz — Bir!

Dalkavuk Fazıl — Kıvanç kölenizi parasız bir yatılı mektebe koymanız, iki!

Karagöz — İki!

Dalkavuk Fazıl — Sonra, refika cariyenize, Akşam Kız Sanat okulunda bir vazife ihsan buyurulması üç!

Karagöz — Üç!

Dalkavuk Fazıl — Kerime cariyenize dolgun maaşlı bir daktiloluk, dört!

Karagöz — Şimdilik bu kadar yeter Fazıl bey! Gerisini ilerde yaparız. Mebus olur olmaz bunları yapacağımıza söz veriyoruz, oldu mu?

Dalkavuk Fazıl — Oğlum Kıvanç, şimdi sırası geldi, oku manzumeyi!

Kıvanç — (Cebinden manzumeyi çıkarıp okumaya başlar:)

Karagözüle Hacivat'tır bu milletin ulusu!

Kıvanç duyar sözleriyle her zaman Türk ulusu!

Şem'asında hakikat var, perdesinde ibret var!

Her birinin nüktesinde türlü türlü hikmet var!

Adı sanı bu dünyanın her yerinde anılır,

Soyu sopu Hititlerce, Etilerce tanılır!

Yürüdüler inkılâpta Atatürk'ün izinde;

Büyüdüler tek partide İnönü'nün dizinde!

En ateşli inkılâpçı, en ileri demokrat!

(Babasıyla oğlu bir ağızdan:)

Karagözüle Hacivat'tır Karagözüle Hacivat!

Dalkavuk Fazıl — Aferin Kıvanç, gönlümden geçenleri söyledin. Düş peşime bakayım!

RADYO İLE İNGİLİZCE!..

(Karagözüle Hacivat, gevşemiş bir halde koltuklarına uzanmışlardır. Baba oğul etekliyerek çıkarlar.)

Karagöz — Ulan Hacivat, herif bize afyon mu yutturdu, nedir, üstüme bir tatlı uyusukluk geldi. İstiyorum ki, hiç konuşmıyayım, kulağımın dibinde bizi metheden hoş lâflar söylensin, hep onu din-

leyeyim! Sen de öyle misin?

Hacivat — Ben de öyleyim, Karagöz!

Karagöz — Ne oluyoruz?

Hacivat — Ne olacak, daha mebus olmadan, bir mevki ele geçirmeden dalkavukluktan hoşlanmaya başlıyoruz!

— Sonu gelecek sayıda —

MANAV EĞLENİYOR!..

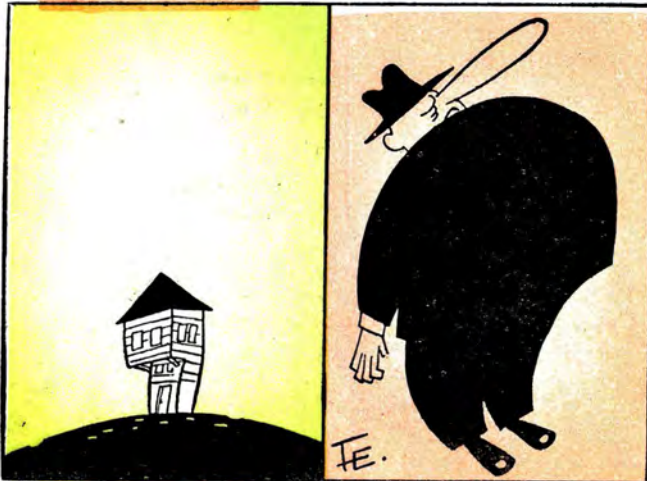
— Kuzum, demindenberi ne sırtıyorsun?..
— Cüzdanımı evde unuttum dal..

ONLAR GİBİ

Milli aş

Kurtar bunca hastalıktan başını!
Biftek yeme varken taze kavurma
Yere otur iskemleye oturmal
Vücuduna her ne kadar yarsa,
Türklüğüne zarar verir pırasal
Asıdeyle iskembeni şişirme,
Pillâv varken makaronya pişirmel
Reçel kadar tatlı mıdır marmalat?
Hele Çerkes tavuğunu kaldır at!
Şampanyaya dudağını sürme hiç,
Eğer içki istiyorsan kırmız iç!
Halis cennet taâmidir kabak ye,
Sabah akşam pişir tabak tabak
yel

Ziya GÖKALP

SON KANUNDAN SONRA :
Ev Sahibi!..

İstanbul Notları

Bir Şile Seferi

Meşhur muharrir Falih Rıfkı Atav'ın eğer her tavsiyesi böv-
leyse, dinleyenler, muhalif ol-
sun, muvafık olsun ,yandılar de-
mektir. Hem de Marmara çıkışı
gibi değil, halis Rumeli meşesi
gibi... Anlatayım:

Belki bilirsiniz. Faini Rıfkı,
ötedenberi Şile der, Şile iştir.
Haydi, dedik, şuraya kalabalık
basmadan bir sefer edelim. Öy-
le ya, döviz derdi yok, karabor-
sa yok, pasaport yok (Üstad bil-
hassa cümlemin bu son kısmını
devri celili Cumhuriyetin fey-
zinden bileceği için, nekadâr ö-
vünse yeridir). Gider miyiz, gi-
deriz. Erken değil mi? diyecek-
siniz. Daha geç kalırsak, Demok-
ratlarımız orayı da inhisar altı-
na alacak, bağımsızlar ayazda
kalacak... diye korktuk.

İstanbul radyosu kâtibim tür-
küstünü «Üsküdar'a gideriken
aldı da bir yağmur» diye çalar-
ken biz de Üsküdardan otobüs-
lere dolduk. Hava, seyrüsefer
memurundan beter, hiç gülmü-
yor. Bizim otobüste kadınlı er-
kekli bir grup da var. Öğretmen
mi neymişler? Sözümler ona eğlen-
meğe gidiyorlarmış. Hepsinin,
yaşlıca birine lâf yetiştirmeğe
çalıştıklarına bakılırsa, o mü-
dürleri olacak. Devlet memuru
değil mi? Hepsini aynı kapıya çı-
kar. Keyiflerine diyecek yok...

Derken, tıknafes araba, sert
bir virajı dönerken çimento bu-
lamamış inşaatçı gibi ink diye
durdurdu. Şöför:

— İnelim baylar! emrini ver-
di. Bir iki kişi mırın kırın ede-
cek oldu. Şöför:

— Kendimize gelelim baylar,
hayatınızdan ben mes'ulüm! di-
ye reşt çekti. Vay canına, şofö-
rün okumuşu bir başka oluyor.
İndik çaresiz. Bayanlar kaldı.
Haydi heyamolayla arabayı it-
meğe koyulduk.

— Araba değil, kabine! diye
takılanlar oldu. Öğleyi geçerek
Şile denen yere vardık ki, ma-
azzallah. Kan gövdeyi götürü-
yor diyecektim az kalsın, rüzgân
bir yandan, yağmur bir yandan.
Nerdeyse zelzele başlayacak di-
ye bayağı yüreğim hop etti. Öğ-
retmen takımı ilk esintide çil
yavrusu gibi dağıldılar. Kahve-
ci özür diledi:

— Vallahi iki gündür her yer
gül gülistandı bayım. Ama dün
eski büyüklerden biri geçti bu-
radan, memleketin altı üstüne
geldi işte...

Durulacak gibi olmadığı için,
yüksek hâmimiz Şöför vatan-
daş, hepimizi kümeşe doldurdu.
Hikmet-i huda bu sefer bir ka-
labalıklaşmıştı galiba, ki, üst
üste ancak sığdık arabaya. Bize
göre havahos, İstanbul'dan alış-

kınız. Ama bir iki meraklı ec-
nebi varmış, herhalde rahatları
kaçmıştır. Siz şimdi ne yediniz
diye soracaksınız tabii Şile'de...
Öyle havada oraya gitmeğe kalk
makla zaten yiyeceğimiz kada-
rını yemiştik, fazlasını midemiz,
kahvecinin ikramını, aldığımız
öteberinin fiyatını kesemiz kal-
dırmadı.

Meğer asıl piyangono, mî-
li piyangono büyük ikramiye-
si dönüştüymüş. O lenduhâ bir
de çamura saplanmaz mı? He-
men aklınıza çamur Şekvet gel-
mesin, sahici çamur, sahici. Ha-
ni şu, Erenköy fırınının çıkar-
dığı ekmeklere benzer, işte o.
Üsküdar'a bir dönüş döndük a-
ma, bize sorun!...

GÖÇMEN MAHALLESİNDE

Ateşli spiker Orhan Boran
var ya? İşte o Şehirde bu Haf-
ta, yok dinleyici istekleri filân
diye şehri fellik fellik dört dö-
nüyor. Âdeta bize iş kalmıya-
cak. Bâri o henüz ayak basmağı
akıl etmeden şu Göçmen mahal-
lesini bir görelim dedik. Hayır,
gece konduları değil... Ucuz ev-
ler de değil canım... Şu sahici
Göçmen mahallesi...

Kira kanunu çıkalı hepimiz
göçmeniz ama, bir de sahici göç-
men mahallesi var. Eyüp Sulta-
nın üstünde... Orasını gezinceye
kadar, neden Eyüp tarafında
yaptıklarını anlayamamıştım.
Ama, gezip gördükten sonra hak
verdim: Ne de olsa aşağısı kes-
tirme, hemen Eyübe iniliveri-
yor!

2000 den fazla ev varmış. Na-
sıl biliyor musunuz? Kibrit ku-
tusu gibi, sıra sıra, tek katlı.
Yerden yüksekliği bir buçuk ka-
rış ya var, ya yok. Anlaşıyor,
değil mi? Hangi ölçüye göre ku-
rulduğu bu evlerin?

— Bayanı görebilir miyim?
— Banyodadır efendim, anah-
tar deliğinden görebilirsiniz!..

Bize mükemmel bir hazın temin eden otobüs durup da yere indiğim zaman bir sürü sümüklü yavru gördüm. Bunlardan birine sordum:

— Adın ne senin?
— Sülman. Ya senin?
— Neden sordun?
— Bilemedin mi? Ama ben senin neden benim adım sordugunu biliyorum.
— Ya... Biliyorsan söyle bakayım...
— Sen gazatacısın...
— Vay canına, ne bildin?
— Başka kim gelir de bizim adımızı surar be?
— Aferin. Şu burnunu sil bakayım. Sen ne olacaksın büyüyünce?
— Büyük adam olacağım...
— Etme... Hiç böyle büyük adan olur mu?

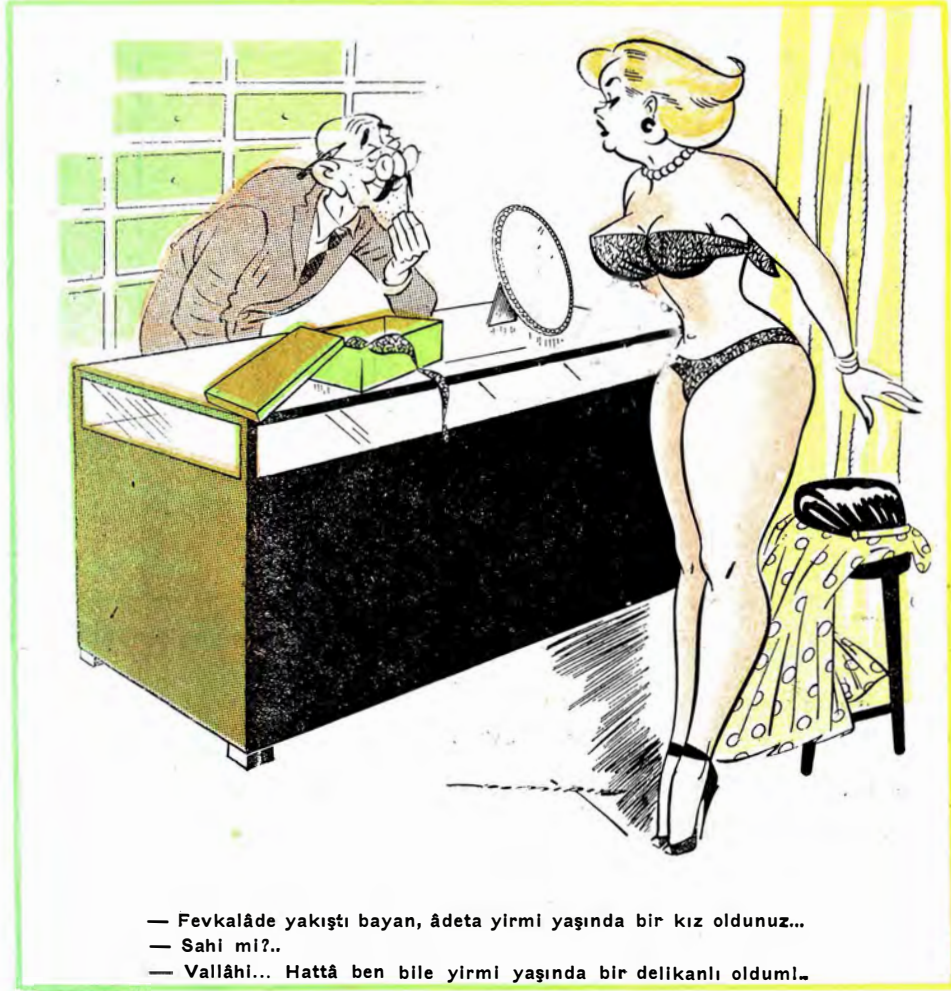
— Olur ya be amca... Sen o büyük adamların küçüklüklerini bilir misin ki? Biz de büyük olunca çocukluk halimizi başka türlü anlatırlar nasıl olsa...
— Senin baban ne iş yapar?
— Gazatacı...
— Ya? Bizden desene...
— Yok, o sizin gibi değil. Para kazanıyor o. Hem çok kazanıyor. O gazata satar burda. Beş para koymadan işe girdi. Şimdi dört evi var...
— Ne yapacak o kadar evi?
— Her biri bir anama ayrıldı. Oturlurlar içinde... Bizim bu

evler antika be amca. Bir evde bir kişi lâzım oturmağa... Fazlasına ev yapmalı...
— Suyunuz var mı?
— Var ya... Şurada göl var, oradan alırsız.
— Elektrik?
— O da var, her şey var. Vali bubamız yapacak hepsini. İlle

önden bir helâ yapsalar da rahat etsek...

— Acele etme yavrum, istim sonradan da gelse olur...

Bilmiyorum ne dediğimi anladım mı, ama bu izahatı aldıktan sonra fazla durmağa lüzum görmedik, veda ederek ayrıldık.
—İstanbul Muhabiri—

— Fevkalâde yakıştı bayan, âdeta yirmi yaşında bir kız oldunuz...
— Sahi mi?..
— Vallâhi... Hattâ ben bile yirmi yaşında bir delikanlı oldum!..

Kaçan — Hınzır herif... Ayaklarım meşgul olmasaydı suratına öyle bir öyle bir tekme atardım ki!..

Kıyamet alâmeti !

Bekleme gökyüzünden gelecek kıyameti;
İhtikâr, rüşvet onun başlıca alâmeti.

★

Fedâkâr cemâata, ana baba gününde,
Ferâgat erbâbının lâzımdır imâmeti.

★

Cem'iyetin yolunu şaşırtmasınlar ancak;
Kaybettiler, hayildir, ferdler istikameti.

★

Vatandaşlar kafese koyunca birbirini
Kalır mı, cennet olsa, cihânin selâmeti?

★

Vurguncunun tâlihi kâşaneler kurdurur;
Vurulanın kümeste mukadder ikametli

★

Sen hesabı kuruşla yaptıktan sonra Ozan,
Ne çıkar milyar olsa bûdcenin cesâmeti?

Bir Apartman Sahibinin Akbaba'ya Mektubu

Yeni Kira Kanunu çıktıktan sonra ev sahipleri insafa gelecekler mi? Kiracıları üzerine baskı yapmaktan vazgeçecekler mi? Dükkan sahiplerini bilmiyorum. Belki yeni zamlar onların yüreğine biraz su serpmiştir. Fakat ev ve apartman sahiplerinin 1955 senesine kadar homurdanmağa devam edeceklerinden eminim. Çünkü... Ben de bir apartman sahibiyim ve homurdanıyorum. Yüzde elli zam, bizim dışımızın kovuğunda kalmaz. Bu kanun çıkmadan evvel ben kiracılarımdan kömür parası, su parası, tamir parası, bilmem ne parası yüzde elliden fazla sızdırıyordum. Şimdi onu alacağım da şüpheli. Herif -haklıdır ya yeni kanun var diyecek ve yüzde elliden fazla vermiyecek.

Aksi gibi de yaz mevsimine giriyoruz. Kışın başında olsaydı, mâhut silâhları kullanırdım: Evvelâ, cumartesi sabahları, tam kiracılar banyoya girdikleri zaman sıcak suyu keserdim. Herif, yahut karı, teknenin içinde sabunlanmış, yüzü köpükler içinde, gözleri sımsıkı kapalı, elini sıcak su musluğuna götürünce... fışs, pışs, tışs... damla su yok. Feryat:

— Hatice, Emine, Fatma... koş! Sıcak su kesildi, gözlerimi açamıyorum. Kapıcıya seslen, koş!

Tabii, kapıcı tenbihli, ortalarında yok... Bütün apartman dairelerinden feryatlar, vâveylâlar yükseliyor. Ben de keyifle sigaramı tütürüyör, kahvemi hö-

«BİR POLİS BÖYLE GEÇTİ!»

pürdetiyorum. İçimden: (Alın size yüzde elli zam!) diyorum.

Fakat bu sıcak su faslı bir şey değil, asıl kalorifer oyunu kira-

cıları çileden çıkarıyor. Korkunçtur bu. Evvelâ kazanın derecesini indirirsin. Dairelerde radyatörler soğur. Kiracılar baş-

larlar şikâyeteye. Kapıcı yine tenbihlidir:

— Efendim, kazanda bozukluk var, kaloriferci gelecek! der.

Kaloriferci gelir, fakat hiç bozuğu olmayan kazanı tamir için değil, her kiracının dairesine uğrayarak radyatörleri az hararet verecek bir hale getirmek için (onun da kendine göre dalavereli bir tekniği var. Bizim kaloriferci Stefo gayet iyi bilir bunu). Ondan sonra kazan mükemmel yanar, benim daire de mükemmel ısınır, fakat kiracılar yine titrerler. Bu sefer de kapıcı:

— Radyatörler eskimiş, hepsi değişecek, fakat kış ortası olmaz, der.

Bu tazyik politikası neticesinde, bizim kiracılarımdan ikisinin canına tak dedi, kendiliklerinden apartmanı tahliye edip git tiler. Fakat 3 numaradaki kiracı hiç tinniyor, gaz sobası, elektrik sobası yakıyor. (Çıkırmam da çıkırmam) diyordu. Ben de onun oturduğu katı (tahsis suretiyle) akrabamdan birine satmış gibi tapuda muamele yaptırdım. Katı gûya benden satın alan akrabam (burada kendim oturacağım) diye dâva açtı, şimdi mahkemedeyiz.

İşte böyle erenler, biz ev sahipleriyle ne kanun başa çıkar, ne kaymakam, ne de belediye...

Fakat kiracıların hepsine bu tazyik politikası sökmüyor hal!.. Bizim 5 numarada bir Şakir bey vardır. Vaktiyle jandarma komutanlığı etmiş ve epi eşkiya

CASUS TEŞKİLÂTINDA :

— Maşallah, altı ay çalıştıktan sonra, nihayet bana generalin garsoniyerinin plânını getirdin ha!..

KORE MÜTAREKE MÜZAKERELERİNDE :

Amerikan delegesi — Galiba bu herifler Ameri kan sigarası içebilmek için müzakereleri uzatıyorlar..

HAPİSHANEDE :

— Gardiyan görmeyen her gün saati biraz ileri alıyorl..

temizlemiş. Sonra aklına bir saatlık gelmiş, mâlûlen emekliye ayrılmış. Deli Şakir derler. Biraz çetin bir adamdır.

Şubatın sonlarına doğru, bir gece bize damladı:

— Hazret, dedi, senin daire hamam gibi, bizim daire buz dolabı. Donuyoruz. Hasta olacağız.

— Allah saklasın, Şakir bey.

— Yok yok, anlıyalım, senin maksadın bizi apartımandan mı çıkarmak, canımızı mı çıkarmak...

O akşam bir kaç kadeh çakmıştım, keyif halile cevap verdim:

— Hangisi olursa olur. Daire boşalsın da!..

O zaman Şakir bey elini arka cebine attı, tabancasını çıkardı:

— Bak, dedi, hazret.. Sen benim canımı çıkartmadan, ben seninkini çıkarırım. Biliyorsun ki raporluyum. Yarından tezi yok, bizim daire de hamama dönmezse kendini yarın akşam bu dünyada bulamazsın. Anladın mı? Ben bu kadar söylerim.

Tabancasını cebine koydu, selâm vermeden çıkıp gitti. Tabii, ertesi sabah Stefo'yu çağırıp onun radyatörünü açtırdım.

Böylesi de var. Fakat bunu kiracılar duymasınlar. Hepsini birer deli raporu ele geçirirlerse biz ev sahiplerinin halimiz dumandır. Asıl tehlike işte burada; kira kanununda değil!

(İmza mahfuzdur)

O da lâzım!

(Fotoğrafhanede... Yeni zengin resim çıkartmak için poz almıştır.)

Fotoğrafçı:

— Neden ağzınızı öyle açık tutuyorsunuz?

Yeni zengi nyılışarak:

— Hiç... Ağzımda üç tane altın dşî var da... o görünsün diye!...

Konuşan Ayaklar

(Garip bir Amerikan modası daha!)

Amerikanın büyük mağazalarında, kızların ayak bileklerine taktıkları kırmızı ve mavi renkli bandlar satılıyormuş. Nedir bunlar?

Efendim, eğer bir kız sağ ayağının bileğine kırmızı bir band takarsa, şu demekmiş:

— Benim bir erkeğim var (sevgilim, nişanlım, arkadaşım, kocam, ne olursa olsun). Serbest değilim. Benden hiç bir şey ümit edemezsiniz.

Eğer bir kız sol ayağının bileğine kırmızı bir band takarsa bunun da mânası şu imiş:

— Benim bir erkeğim var ama, sizinle de buluşabiliriz.

Eğer bir kız her iki ayağının birinin bileğine mavi bir band takarsa:

— Hiç kimseye bağlı değilim, erkeğim yok, serbestim! mânasına gelirmiş!

Bunun erkekler hesabına büyük bir kolaylık olduğunda şüpheli yok. Bir kızın ayağının sağ bileğinde kırmızı band gördünüz mü, boşuna yorulmaktan kurtulacaksınız. Ümit verip sizi peşinde koşturan, masraflara sokan, haftalarca, aylarca yüreğinizi çarptıran, sonra da «bay, bay» diye elini sallayıp kaçan aşıfte kızların tuzağına düşmekten korkmıyacaksınız.

Nişanlı kızlar ve evli kadınlar için de kolaylık... Parmaklarındaki yüzüklere dikkat etmeyen çapkınların onlara musallat olmalarından kurtulacaklar.

Fakat nişanlı veya evli olsun olmasın, bazı kız ve kadınların,

sol ayaklarının bileklerine taktıkları bandla herkese (buyrun, görüşebiliriz) demelerine ne buyrulur? Dikkat ediniz, ayak sol olduğuna göre, olabilir ki, bu kızlar ve kadınlar da, ahlâk bakımından solcudurlar. Yani bunlarda ahlâk mahlâk hakgetire...

Mavi bandlı kızlara veya dulalara söz yok. Onlar henüz koca bulamayanlardır. Gazeteye ilân vermektense, ayaklarına bir kurdele takıp, kendilerini meşru piyasaya arz ediyorlar. Bunların arasına gayri meşru niyet sahipleri de karışabilir. Ehemmiyeti yok. Görüşünce anlaşılır. Baştan yanlış kapı çalmanız tehlikesi kalmıyor. Mavi bandlı kadın, ya nişanlısı olmayan bir kızdır, ya bir duldur veya her mânasıyla serbest bir hatundur. Siz sokakta bile onun yanına yaklaşabilirsiniz:

— Bir dakika konuşabilir miyiz?

— Zannedirim.

Bir yerde oturursunuz. Bera ber bir çay içersiniz. Konuşursunuz. Birbirinizden hoşlanırsınız ve maksatlarınız da birbirinin aynı ise, neticeye doğru kolayca gidersiniz. Yahut ilk konuşmadan sonra ayrılırsınız.

Doğrusu ben mavi banda ve sağ ayağa takılan kırmızı banda taraftarım. Bu usul bizim memlekette de moda olursa, evlenmeler kolaylaşır ve nüfus artar.

Fakat sol ayağa takılan kırmızı bandı ancak kırmızı fenerli evlerin kızlarına yakıştırıyorum; yahut da... Solcu kızlara!

CİZ

— Bu terbiyesiz peşime takıldı «Sizinle sinemaya gitmek istiyorum» dedi...

— Sonra?..

— Sonra götürmedil..

Şakalar

Değişiklik

Ada'nın yerlisi iki hanım konuşuyordu:
— Bu sene de yine Museviler dolacak. Şu Ada'nın bilhassa kadınları çok değişti hemire. Benim gençliğimde, kadınlar genellikle kızların düşünce sakladıkları...

— Şimdi saklamıyorlar mı?
— Saklıyorlar, saklıyorlar ama ikinci evlenmelerine...

REJİM

Samihayı görenler tanyamazdı. Bir gün bir arkadaşı bu halin sırrını sordu:

— Nasıl oluyor da bu kadar şımanlıyabiliyorsun çekerin, sebep ne bu haline?

— Samiha tek kelime ile cevap verdi:

— Rejim!
— Sonra izah etmek lüzumunu duydu:

— Evde benden başka herkes rejim yapıyor!

CESARET

Bir davada Avukat Rasim Cenani, S. Soykan'ın vekiliydi. Mükemmeli arabayla adliyeye götürüyordu. S. Soykan:
— Maşallah, bu daracık sokaklarda yirmi kilometre yapıyorsunuz, iyi maharet doğrusu! dedi.

— Rasim Cenani güldü:
— Doğrusunu isterseniz, maharet değil, cesaret, dedi, arabayı daha dün kullanmaya başladım!

GÖRGÜ

Halûk Ezecebaşı, eve siluruna sarhoş gelmişti ki, bu hayatın nadir hadiselerindendir. Karısı fena halde çıkıştı:
— Ömrümde senin kadar sarhoş insan görmedim...

— Sorma karıcığım. Ömrümde ben de senin kadar güzel kadın görmemişim ama, bak, şimdi iki tane görüyorum...

MECBURİYET

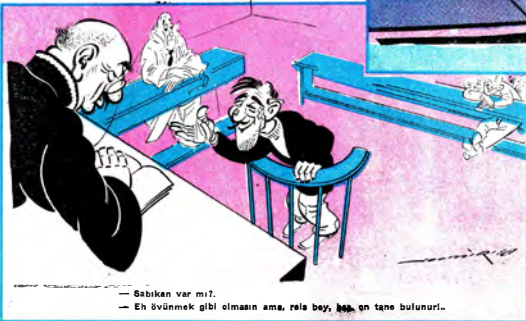
Çiçek bayramı hazırlıkları ilerliyordu. Mayet memurlarından biri, arkadaşına dert yandı:

— Şayet Umum Müdür, sözünü geri almazsa, imkânı yok bu işte çalışmam.

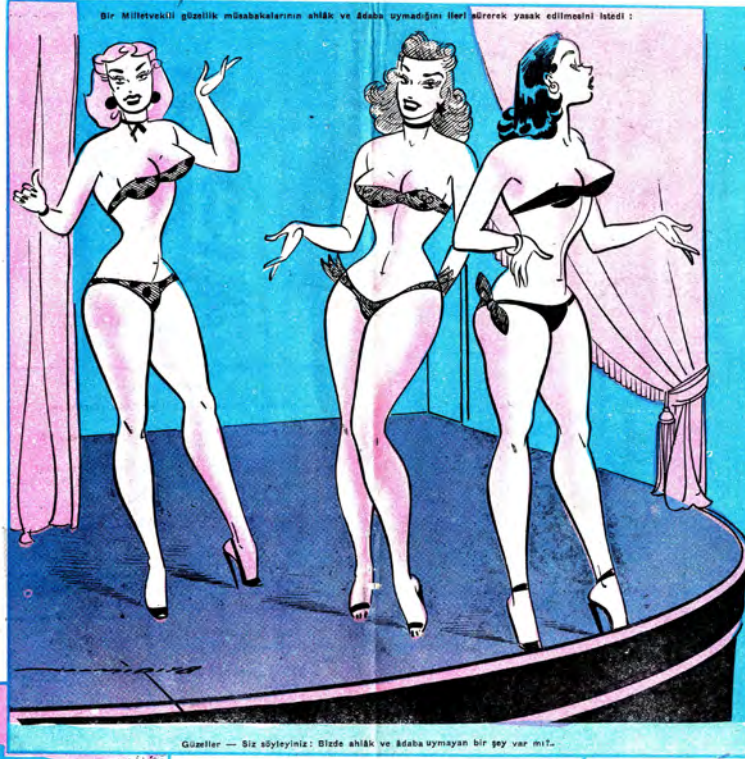
— Arkadaş merakla sordu:

— Çok ağır bir lâf mı söyledin?

— Evet, «Artık vazifemize son verilmiştir» dedi...

— Sabıkan var mı?
— En övünmek gibi olmasın ama, reis bey, ben en tane bulunur!

Bir Milletvekili güzellik müsabakalarının ahlak ve âdaba uymadığını ileri sürerek yasak edilmesini istedi:

Güzeller — Siz söyleyiniz: Bide ahlak ve âdaba uymayan bir şey var mı?

Takvimden Yapraklar

KABAHAT KİMDE

Bizleriz softa yapan softayı; cahil bırakıp
Buğu yok softaların softalık icabı işel.
Mezayanlarla kızılder geçiren bir adamın,
Buz mudur yaptığı şey, hastalık icabı işel?

ŞİDDET POLİTİKASI!

Şiddetle azaltamaz komünistler içimizden,
Bir softayı kırk yıldır getirmeye yola şiddet!
Biz çarkta siyaset diye öğrenmişiz aneak:
Şiddet... mütemadi sağa şiddet, sola şiddet!

Orhan Seyfi ORHON

Nükteler

TAİRRHİ MALUMAT

— Sen söyle bakayım Mimar Sinan nerede yatar?
— Edirne'de Bay öğretmen.
— Yanlış! Sen?
— Burada Bay öğretmen.
— Olmadı! Sen?..
— İzmirde Bay öğretmen!
Bu sırada sınıfın en çalışkan talebesinin sesi duyuldu:
— Ben bilirim Bay öğretmen!
— Aferin! Nerede yatar bakayım?
— Yerde yatar Bay öğretmen.

SABIR TAŞI

Dünyaca meşhur İngiliz romancı Somerset Maugham İstanbul'da gelmişti. Bütün gazeteciler ve muharrirler üstüdü ziyarete koştu. Aradan günler geçti. Nihayet bir sabah, üstüdü telefonu yaladı:
— Alo? Büyük üstadla mı teğerrüf ediyorum? Bendeniz Valide Gültekin!
Maugham, gayet nazik:
— Buyurun, dedi, bir emriniz mi var?

— Eteğifurullah, Ziyaretinize gelmek istiyordum ama, bil mem kabul edecek misiniz?

— Neden etmiyeyim? Telefonun ucundaki ses titredin:

— İmin size hiç bir şey hatırlatmadı demek! Efendim ben eserinin Türkiye'ye çeviren muharririm!

Ayna ve havlu

Vasfiye çıkarak duşere ev arıyorlardı. Bir dostuna gitti o pazar. Bakı, arkadaş bahçede çalışıyor. Toz toprak içinde. Cıvarda kıralık ev olup olmadığını sordu.

— Bitişikte bir kat var ama, dedi dostu, banyosunda ayna yok...

— Ayna mı yok? olmaz öyleyse...

— Neden olmasın yahut? Bizde de yoktur.

— Peki, yüzünü yıkadıktan sonra temizlenip temizlenmediğini anlamak için nereye bakarsın?

— Ben mi? Havluya...

— Vekil beyefendiyi görmek istiyordum!
— Çok meggüller efendim... Şimdi uyandıracağım!

Kalb röntgeni

Amerikanın bilhassa kadınlar üzerinde ne sihirli bir tesiri olduğunu hatırlatmağa lüzum var mı bilmem? Küçük Valiyi bile, sırf Amerikaya gitti geldi diye, başka gözle gördüğümüze şüphe yok... Hele, bu yaz, Amerikadan dönen genç bir doktor olursa... Bir mütehassıs... Sözlü propagandanın ona ne kerametler atfedeceğini tasavvur etmek dahi kaabil değildir.

Nişantaşı ve Maçkanın kibarlar arasında, kendini Selâmiye muayene ettirmek, vizon manto giymek kabildinden bir lüks, bir ihtiyaç, bir zaruret halini almıştı.

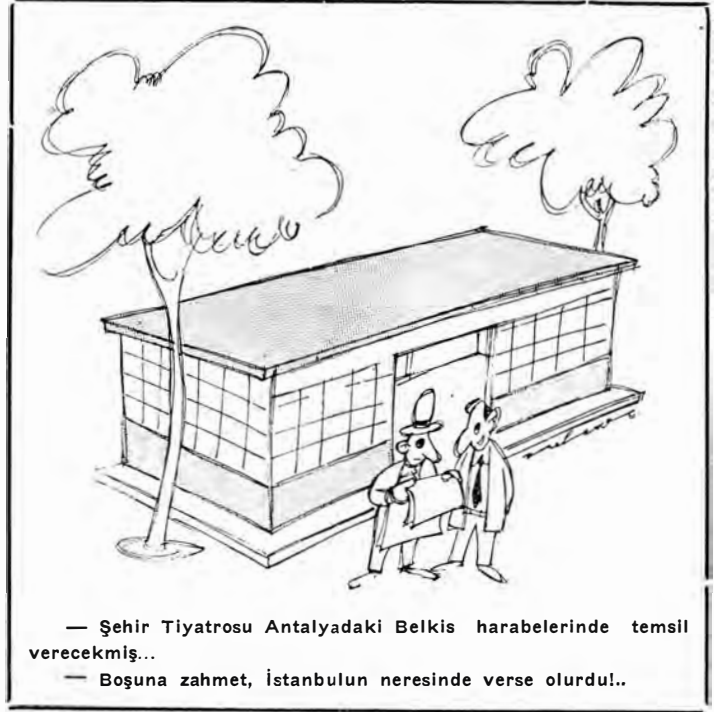
Doktorun gayet genç ve güzel iki asistanı vardı. İki genç kız. Bunlarla birlikte çalışıyor ve kısa zamanda mükemmel neticeler alıyordu. Selâmi'nin bilhassa kadın hastalar arasında bu kadar çabuk şöret yapmasının iki sebebi vardı. Biri, Amerikada çok moda olan psikanaliz, yani ruh tahlilleri yapması. Bir nevi modern ruh hekimliği. İkincisi de kendisinde bir kalb röntgeni bulunduğu rivayeti. Filhakika, Selâmi, hastalarının röntgen muayenelerini bizzat kendi âletiyle yapar, sonra da şaşılacak neticeler söylerdi. Rivayetlere inanmak caizse, bu röntgen cihazı, atom enerjisinin bir dereceye kadar faydalanan bir sisteme dayanıyor ve meselâ kalbin her türlü ârıazalarını vuzuhla gösteriyormuş, ki bütün mesele, makinede görülen işaretlerin, gölgelerin kalbe ne gibi ârıazalara delâlet ettiğini anlamaktaymış. İşte Selâminin bütün mahareti bu nok-

tada kendini gösteriyor: o, kalbini muayene ettiği hastaların o nazik organlarında yatan arslanları dahi görüp açığa çıkarıyor. Böyle bir hâdisenin, hasta olsun olmasın, kalb yarası taşıyan kadınlar arasında ne çeşit bir alâka uyandıracak tahmin etmek kolaydır. Doktorun asıl şöretini de bu teşhis ustalığı temin ediyormuş, deniliyor.

Bu mesele, nasıl olduysa bir ara gazetelere de aksetmişti de, tanınmış ruh hekimleri, röntgenciler. hâdisenin bir masaldan ibaret olduğunu iddia ettilerdi. Şarlatanlıkmiş Selâmi'nin yaptığı... Selâmi, basın kanununun kendisine tanıdığı cevap hakkını kullanmayacak kadar enayi olmadığı için, bu fırsattan bol bol faydalandı ve lâboratuvarında bir kalb röntgeni mevcut olmadığını, bu gibi şarlatanlıkların ilim ciddiyetine yakışmayacağını, kendisinin falcı olmadığını uzun uzadıya açıkladı. Netice, tam beklediği gibi çıktı. Yani, herkes, onun, kıskançlıklardan çekinerek, bazı yeni keşifleri sakladığına, yalnız bunları hususi hastalarına tatbik ettiğine hükmetti. Eh, ona bu kadarı yeter de artardı bile... Kısa zamanda, muayenehanesi sıra numarası almak için sıra bekleyenlerle dolup taşmağa başladı.

Günün birinde, sarışın, son derece güzel bir genç kız, doktorun muayenehanesinden içeri girdi. Randevu filân almamıştı. Kendisinin gazeteci olduğu söyliyerek doğru röntgen makinesinin başına geçti ve:

— Doktor bey, dedi, kalbi-

Hizmetçi — Rica ederim yapmayınız, ben namuslu bir kıyım, açık pencere önünde böyle şeyler istemem!..

DENİZ MÜZESİ..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

min röntgenini almanızı rica edeceğim!

— Hayhay, alayım. Sonra muayenizi yaparız...

— Ben muayene olacak bir hasta değilim. Sadece birini seviyorum. Kalbimin röntgenini görerek bu halin doğurduğu ârıazalar hakkında fikir edinmek istiyorum...

Selâmi, artık pişmişti. Gık bile demeden:

— Filmi size gösteremem. Görseniz de bu bir fayda temin etmez. Nenin neye delâlet ettiğini bilemezsiniz.

— Öyle olsun. Ama, bütün tanıdıklar, sizin isabetli teşhislerinizden hayranlıkla bahsed-

Eski Türk Mizahından

İbrahimler

Üstad Ahmed Refik telâsla geldi:

- Çallı İbrahimi gördünüz mü?...
- Hayır!
- Dervişzade İbrahimi?...
- Hayır!
- Udi İbrahimi?
- Hayır!

Esefle başını sallıyarak yanımıza oturdu... Şemsi Muhtar:

— Ahmed Refik, dedi, bu İbrahimlerle haşır neşir olmaktan hâlâ usanmadın mı?

— Ne gibi?

— Öyle ya... Arkadaş arayınca Çallı İbrahimi buluyorsun... Demlenmek isteyince Dervişzade İbrahime gidiyorsun... Şarkı yazınca udi İbrahime besteletiyorsun... Tarihi makale istediler mi, Deli İbrahimi anlatıyorsun... Senin alâkadar olmadığın hangi İbrahim vardır?

Ahmed Refik derhal cevap verdi:

— Şu keselere bereket veren Halil İbrahim!..

— Öyle hassas köpek ki, iki saatlik yerden benim kokumu alır... Ne dersin?..
— Yıkan derim!..

— Son moda otomobil markası nedir?
— Dur, bekle şimdi bir makam otomobili geçer!..

Pazarlık

Bundan kırk sene evvel, Galatada bir (Gümüşgöz berber) vardı. Dükkânına giren müşteriden para çekmek için, türlü türlü desiseler kullanır, friksiyon der, bıyık kıvrması der, daha bilmem neler icad eder, behemehal fazla para alırdı.

Muhsin merhum bir gün bunun dükkânına girer ve kendisine der ki:

— Ben tıraş olmak istiyorum. Lâkin, ayıbı değil a? Meraklı bir adamım. Evvelâ sorup anlamak âdetimdir. Bir tıraşa kaç para alırsınız?

— Beş kuruş!

— Bittabi bu beş kuruş ya-nağın her tarafı içindir, öyle mi?... Yalnız bir tarafını tıraş ettirmek istersem, yüz paraya olmaz mı?

Berber, bir müddet bu garib müşterinin yüzüne baka kalır. Sonra, omuzlarını silkerek:

— Olur... Buyurun! der.

Muhsin, koltuğa geçip yerleşince de, sorar:

— Yüzünüzün hangi tarafını arzu ediyorsunuz?

Muhsin, kemali ciddiyetle şu cevabı verir:

— Dış tarafını!

— İlimle uğraşıyorsun ama, eve hiç bir faydan yok... Bari bir konferans ver de çocuk uyusun!..

İstihale

Zahireci Anesti vefat ettiği zaman oğlu Pandeli ile kızı Eftimya, sevgili babalarının hasretine günlerce dayanamadılar, günlerce ağladılar. Bir gün Pandeli teklif etti:

— Babamızın bir resmini olsun çıkartaydık, yadigar galırdı.

Eftimya da içini çekti:

— İyi olurdu Pandeli.

— Acab, derim bir resimciye gitsak tarif ilen çıkartmaz mı ki?..

Birkaç gün hep bunu münakaşa ettiler, nihayet Pandeli ressam Çallı İbrahime müracaata karar verdi:

— Bizim irahmetli pederin tasvirini istiyoruz.

Çallı İbrahim sordu:

— Sizde fotoğrafı var mı?

— Fotogirafi ossaydı saga ne diye gelirdih...
— Ya?... Peki, nasıl adamdı?

— Senin benim gibi basba-yağı adamdı işte.

— Uzun mu, kısa mı, esmer mi, beyaz mı? Bari onu söyleyin...

Pandeli uzun bir düşünceye daldı, babasının hatırlarında kalan eşkalini anlattı. Çallı, onu dinledi, dinledi, başını salladı:

— Peki, bir hafta sonra gelin...

— Amma, bu tasvirini tezgâh önünde yap ki hakikate daha uygun olsun.

Bir hafta sonra Pandeli ile Eftimya, ressamın atelyesine gittiler. Çallı İbrahim, bir tezgâh önünde, elinde koca bıçakla pastırma doğramaya hazırlanır bir vaziyette durmuş, beyaz önlüklü bir bakkalın resmini gösterdi:

— İşte babanızın resmi!

Pandeli ile Eftimya evvelâ resme, sonra birbirlerine baktılar ve birden hüngür hüngür ağlamağa başladılar:

— Amanın guzum, biz gormiyeli beri ne kadar da değişmiş!..

Maşallah, halkımızda okuma aşkı günden güne artıyor!..
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranter.org>

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

NIKÂH DAİRESİNDE :
Gelin — Bana bakarak «evet» de!..

— İI Travaso —

Çifte Felâket!

Arkadaşı Edith (Leon) da yemek yemeklerini ballandıra ballandıra anlattığındanberi Mme. Leroy aklına koymuştu: O da o lüks, nadide yemeklerin yendiği, kibar insanların gittiği (Leon) da yemek yemeliydi.

Ama kocasının kazancı ile oraya gitmek bir ay aç kalmayı göze almak demekti; olsa olsa bir flört bu daveti yapabilirdi, ama ne çare ki o da yoktu, zira Mme. Leroy ciddi bir kadındı ve biliyordu ki erkekler mide ile kalbi birbirinden ayırd ederler.

Her zaman olduğu gibi yine melânkolik hayâllerle yetinecek, sofrayı hazırlarken M. Leroy yüzünde memnun bir ifade ile sokaktan geldi.

— Karıcığım, hemen giyin, dışarda yiyeceğiz!

— Dışarda nerede?

— Lokantada.

— Hangi lokantada?

— Meşhur (Leon) da!

— Ne dedin, ne dedin? Yoksa ikramiye mi çıktı?

— Yok canım, ay sonuna kadar cebimde 37 fr. dan başka beş para yok...

— Öyleyse sen delirmişsin!...

Mr. Leroy karısına, çoktandır görmediği zengin, çok zengin bir

arkadaşına tesadüf ettiğini ve kendilerini yemeğe davet ettiğini; o «nereye gitmek istersiniz» diye sorunca sevgili karısının her zaman sayıkladığı Leonu teklif ettiğini, yarım saat sonra orada buluşacaklarını anlattı.

Mme. Leroy, kocasının boyuna sarılıp iki yanağından öptükten sonra, yemeğin altını söndürüp giyinmeğe koştu.

Tam randevu saatinde, Mme. Leroy mütebessim ve mağrur, Mr. Leroy biraz ürkek lokantanın salonuna girdiler.

— Arkadaşın daha gelmemiş galiba?

— Biraz bekleriz...

Smokinli metrdotel önlerinde eğildi:

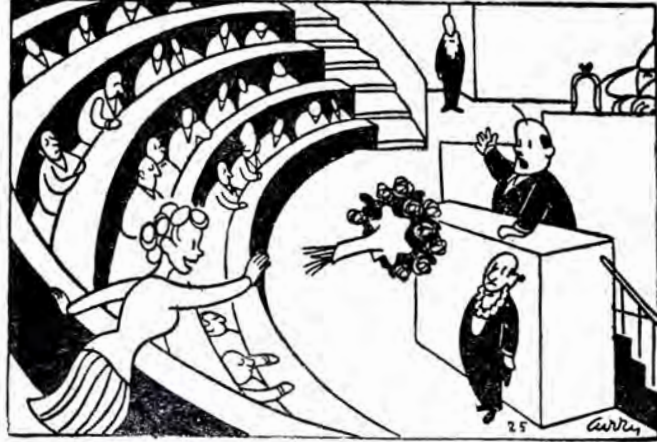
— Hangi masayı emredersiniz?

— Biz üç kişiyiz, biri daha gelecek; şurası fena değil, diyerek M. Leroy pencere yanında bir masayı işaret etti.

Sonra karısına dönerek:

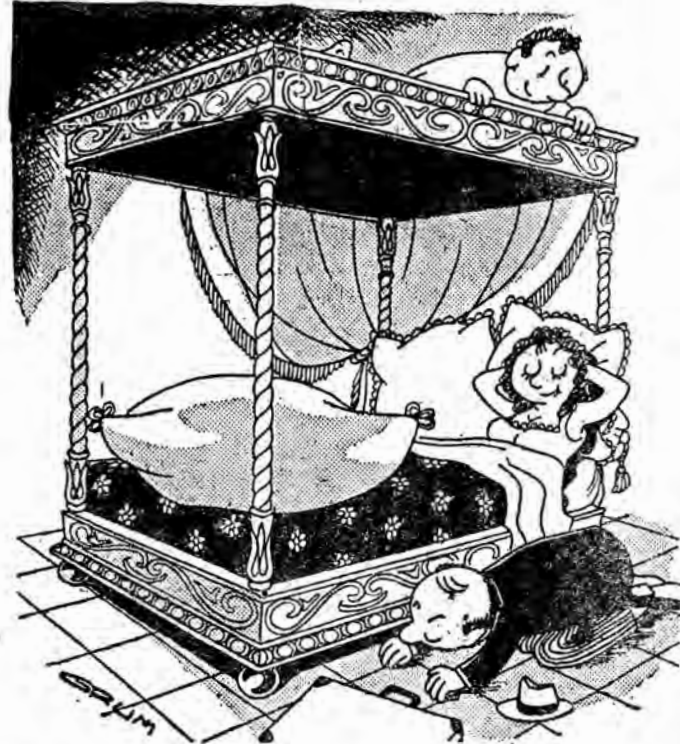
— Oradan geldiğini de görürüz.

Karı, koca insanın ağzının suyunu akıtan mezelerin sıralandığı bir masaya oturdular.

Bir milletvekilinin süksesli..

— Le Hérissou —

— Bana niçin itimat etmiyorsun sevgilim? İşte, görüyorsun ki, karyolanın altında kimse yok!...

— Le Hérissou —

Mme. Leroy havyarların, karieslerin üzerinden gözünü çekemiyordu. Neyse ki eline hâkimdi.

Metrdotel:

— Beyefendi listeyi emredersiniz mi? Yemekleri ısmarlama yapıyoruz, hazırlanması vakit alır, sizi bekletmiyelim.

— Birisini bekliyoruz, ama şampanya ısmarlayabiliriz, diyerek, gümüş kovada buzlar içinde soğutulmuş şişeleri gösterdi.

Adam:

— Daha iyi şampanyamız da var emrederseniz... diyip uzaklaştı.

Bir çeyrek, yarım saat, arkadaş hâlâ gelmiyordu...

— Geleceğinden emin misin?

— Elbette, sözünde duran bir çocuktur... derken eliyle de cebindeki 37 fr. 1 bir yokladı.

— Bizden başka herkes yemek yiyor.

— Bekliyoruz, herhalde biraz gecikecek.

Bir garson «M. Leroyu telefonda istiyorlar» diye masaların arasında dolaşıyordu. M. Leroy biraz rengi uçarak yerinden kalktı, karısı gözleri ile onu takip ediyordu. Pek uzun gelen beş dakika sonra geri döndü:

— Bir işi çıkmış, geciktiği için özür diliyor şimdi, derhal geliyormuş, beklemeden yemeğe başlamamızı söyledi.

— Öyleyse garsonu çağır:

— Yok, bence bekliyelim daha iyi.

— Ama bu yemekleri, kedi ciğere bakar gibi koklamak iş-tahamı açtı, açlıktan ölüyorum artık.

— Bak, karıcığım, ben pencereden gözlüyorum, köseyi döner dönmez başlarız. Beklemeyin dedi ama, biz ihtiyatlı olalım.

Bir çeyrek sonra gülerek karısına işaret etti:

— Geliyor!..

Karı koca ordövrleri tabaklarına aldılar, garson bardaklarına şampanya dolduruldu ve ısmarlanan yemekleri getirmeğe gitti.

— Fakat hâlâ içeri girmede, gördüğünün o olduğuna emin misin?

— Elbette canım, üstünde ayı elbise vardı!...

— Çok garip!

— Belki kapının önünde bir arkadaşına rastladı!

— Belki!..

Mr. Leroy perdeyi çekerek bir daha baktı, kapının önünde bir kalabalık gördü.

— Ne oluyor orada? diye, garsona seslendi.

— Hiç efendim, bir bey lokantaya girerken ayağı basamağa takılıp düşmüş. Galiba bacağı kırılmış, evine götürdüler, mühim bir şey değil...

Yazan
Server
Bedi

EBEDİ ROMAN : 2

KEMİKSİZ AYŞE

Sonra birdenbire sıçrayarak:
— Ama, dedi, hepsini harcıyamam ben. İki lira da otel parası kalsın. Yatacak yerim yok benim.
— Sen her akşam otelde mi kalırsın?

— Değil canım. Morukla kavgaya ettik. İstemiyorum onu artık. Kendi hesabıma çalışacağım. Üç gündür serbestim. Fellik fellik arıyor beni tabii.

Ben şaşırılmıştım. Kendimi bir yankesicinin ortağı gibi görüyor, sıkılıyor, bu halin devam etmesi için bir şey sormamak istiyordum.

Ayşe yüzüne baktı:

— Haydi, afallama, dedi, bu akşam bendesin.

Bir çantaya, bir de ona bakıyordum.

Bir kaşını yukarı kaldırarak sordu:

— Beğenemedin mi beni?

Ve kalkar gibi bir hareket yapıyor:

— Gideyim öyleyse, dedi.

Ben, kaşlarım havada, gözlerim büyümüş, ağızım yarı açık, tam afallamış bir halde Ayşeyi dinliyordum. Kız kalkıp gitmek isteyince:

— Dur yahu, dedim, ben toyum, böyle işlerde. Nasıl çıktın bu çantayı, çarçabuk oğlanın arkasından. Yazık değil mi çocuğa. Kimbilir ne kadar ihtiyacı vardır.

Kemiksiz Ayşe başını yukarıya doğru atarak:

— Yok canım, dedi, sosyete öğlandı o. Zengin çocuğu. Biz çarçarız. Elli metreden kokusunu alırız. Üstünden başından da beliliydi.

Ben yine şaşkın bir haldeydim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum:

— Hangi birine şaşıyım, dedim, nasıl yapıyorsun bu işi çaktırmadan? Korkmuyor musun? Ya yakanırsan? Herkes benim gibi mi? Polise haber verir.

Ayşe güliyordu:

— Aptallığı bırak, dedi, gel seninle bir güzel karnımızı doyuralım. İçki içer misin sen?

— Sen içer misin?

— Şarap içerim.

— Ben de rakıyı sevmem. Şarap da olsa olur, bira da.

Ayşe davrandı:

— Kalk öyle ise, dedi.

Ben tereddüt ediyordum:

— Dur yahu! dedim, bir düşünüyem.

Ayşe kalktı ve kolumdan tuttu.

— Daha ne düşüneceksin aptal? Benden hoşlanmadın mı? Karnın aç değil mi? Bak, doğrusu, sen benim hoşuma gidiyorsun. Kalk, yemekten sonra bir yere de gideriz, sevişiriz.

Ben de kalktım, fakat yürümüyordum, olduğum yerde sallanıyordum:

— Senden hoşlanmaz olur muyum? dedim, bitiyorum sana. Utanmasam, burada kemiklerini kırarcasına seni kucaklarım.

— Benim kemiğim yok ki, Yürü haydi.

— Dur. Ahlakımı bozacaksın diye korkuyorum. Hem benim arkadaşlarım var.

— Ne arkadaş?

Anlattım. Sonunda dedim ki:

— Onlar da açtır şimdi. Sokaktan öteberi alıp bizim odaya gitsen nasıl olur? Hep beraber yer, içer, eğleniriz. Sen bizim odada kalırsın. Fakat şimdiden sözleşelim: Yalnız benimsin, değil mi?

— Nerede sizin oda?

— Modada.

— Ne biçim şey senin arkadaşların?

— Hepsi benim gibi tatlı, şeker şeylerdir. Eğlenirsin.

Yine kolumdan çekti.

— Peki, haydi gidelim, dedi.

Kahveden neşe içinde çıktık. Ayşe biraz durdu ve sağ tarafında, ellerini arkasına koymuş, denize bakan şişman bir adamı gösterdi:

— Bak bak, dedi, bunda ekmek var. Yanına bir gidip geleymisin?

— Deli misin sen, yürü.

İsrar etmedi. İki küçük tatlı kakhaha attı ve yürüdü.

— Herifi nasıl çarpardın? diye sordum.

— Yanına giderdim, saati sordurdum. Tamam. Cüzdanını çeker, geldim.

Yavaş yavaş yürüyorduk. Başladı bana hayatını anlatmağa.

Hemen sözünü kestim:

— Dur dur, şimdi anlatma, odaya gidelim, arkadaşlar da dınlesinler. Hep birden öğrenelim senin hayatını.

— Ha... Peki peki., Daha iyi. Nedir adı senin arkadaşlarının?

— Biri Necdet, öteki de Faik.

— Ne iş yaparlar?

— Onlar da ressam. Biz üçümüz' bir oda tuttuk. Daha ucuz olsun diye. Fakat son günlerde işler kesat. Ölü mevsime girdik. Sıkıntıdayız biraz.

— Ne resmi yaparsınız siz?

— Her türlüşünü yaparız. Fotoğraf büyütürüz, tabelâ yaparız, ilaç kutularının resimlerini yaparız, kitap resmi yaparız, harita bile yaparız.

Ayşe, kemiksiz ellerini çırpı:

— Ay ne güzel! Benim de resmimi yapar mısınız?

— Yaparız ya!

Ayşe birdenbire koluma girerek bana sokuldu:

— Ah ne güzel, ne güzel dedi, ne iyi oldu sana rastladığım.

Böyle konuşa konuşa, odanın bulunduğu eve yaklaştığımız zaman, bizim çocuklara bir sürpriz yapmak hatırıma geldi. Onlar da benim gibi para bulamamışlarsa, şimdi pis pis düşünüyorlardır. Ayşeye evi göstereyim, yarım saat sonra gelsin. Zaten öteberi alacağız. O gider alır, yarım saat sonra elinde paketlerle çıkagelir. Bizim horozlar da sevinçten şaşkına dönerler.

Ayşeye bunu anlattım:

— Çok iyi, çok iyi, dedi, haydi sen bana evi göster.

Parmağımı uzattım:

— Ev şu, dedim, köşede, nah... Kapısı açıktır. En üst kata çıkar sın. Çatı katına. Oda kapısının çingırağı falan yoktur. Vurursun.

— Peki, peki...

— Dur, acele etme. Şu bakkal da şarap da vardır, buzlu bira da. Para yetişirse, ikisinden de al..

— Alırım. Sen bana bırak. Salatalık, domates, peynir, sucuk, yumurta, her şey alırım. Sizde zeytinyağı, sirke bulunur mu?

— Ne gezer!

— Peki... Ben onu da uyduru-

rum. Haydi, yarım saate kalmaz, gelirim.

— Güle güle Ayşeciğim.

Kız uzaklaştı. Ben de odaya çıktım. Kapıyı Faik açtı.

— Gel yahu! diye bağırdı, ne haber? Dört gözle bekliyoruz seni.

— Kötü! dedim.

— Eyvah!. Necdetle bütün ümidimiz sendeydi. Metelik yok bizde.

— Bende de.

Necdet aklıktan ve sıcaktan baygın bir halde, odanın köşesinde hem yatak, hem de kanape ve divan hizmetini gören eski bir se dirin üzerine, arkaüstü, boylu boyunca uzanmıştı. Bizim kapıda ki konuşmamızı duymuş, bağırıyordu:

— Öleceğim yahu... Allah aşkına, ne yapın yapın, ekmek peynire de razıyım. Ah, bir şişe de soğuk su olsa...

Necdet aramızda en tenbelimiz, fakat en heyecanlımızdı. İşi gücü hayal kurmaktı. Bir resim siparişi aldığımız zaman, bize en güzel kompozisyon fikirlerini verir, fakat elini boyaya ve fırçaya pek az sürerdi. Vücutça zayıf olduğu için, çoğu zaman arka üstü yatar, gözlerini tavana dikerek sayıklar gibi konuşurdu. İçimizde en hareketlimiz ve çalışkanımız Faikti. İri yapılı ve dinçti.

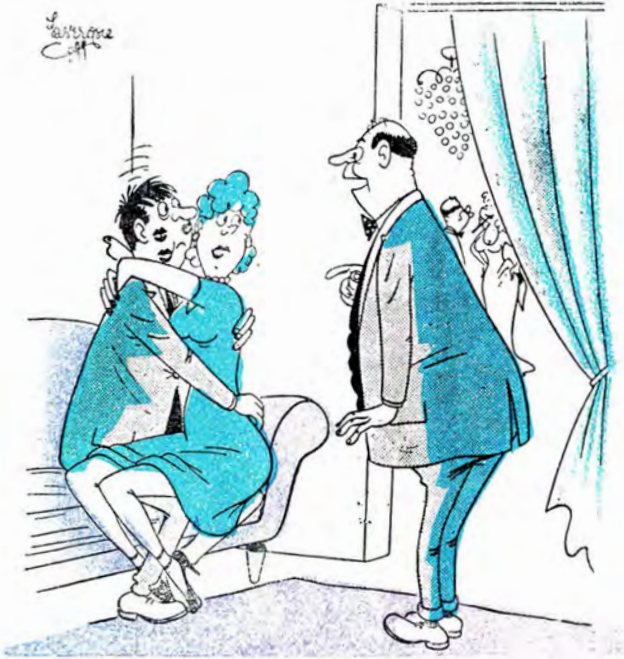
Fakat iş bulmakta beceriksizdi. Bulunan işleri çabuk ve muntazam yapardı. İcat fikrinden mahrumdu. Muhakeme kabiliyeti de zayıf olduğu için Necdetin hayallerine inanır, günün birinde bunların gerçekleşebileceğini umar, boş yere sevince kapılırdı. Ben Necdet kadar tenbel, Faik kadar çalışkan değildim. Her mese'eyi ikisinden de daha derin düşünürdüm. Aramızda aklın, mantığın, muhakemenin timsali idim.

Necdetin karşısındaki, yayları kırık, samanları dışarı uğramış eski koltuğa çöktüm:

— Ooof! dedim, çok yorulmuş, imanım gevrediydi bugün, Sirkeci'den Beyazıd'a kadar on defa gidip geldim belki. Bir takvim kartonu için... Herif boş yere ümit de verdi bana... İmanım gevrediydi. Aklıktan ölüyorum. Fakat yüz liram olsaydı, bir dilim ekmek almazdım, bir tabanca alırdım. Evvelâ ikinizi, sonra kendimi vururdum. Bu ne cehennem hayatı be... Ooof!.

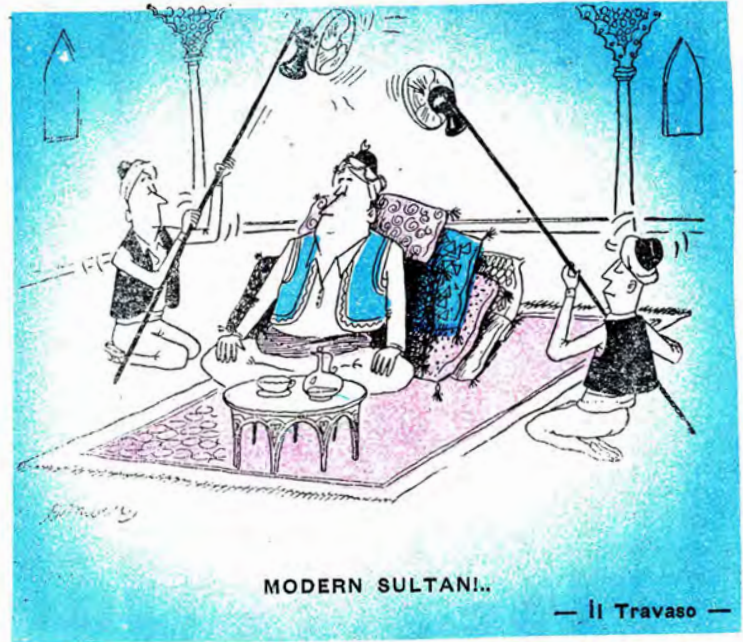
(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

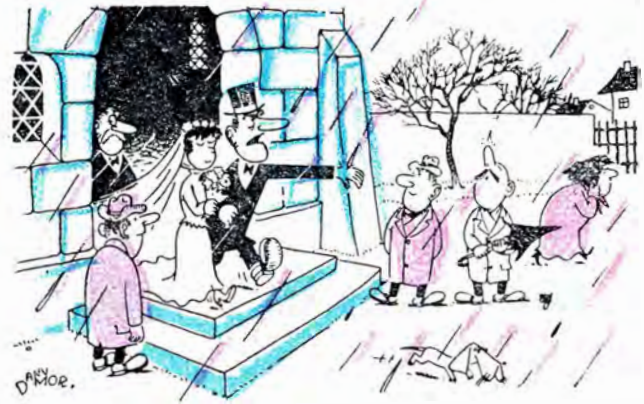
— E, şaştım vallâhi... Ayol, sen karımla tanışıyor muydun?..

— Fou Rire —

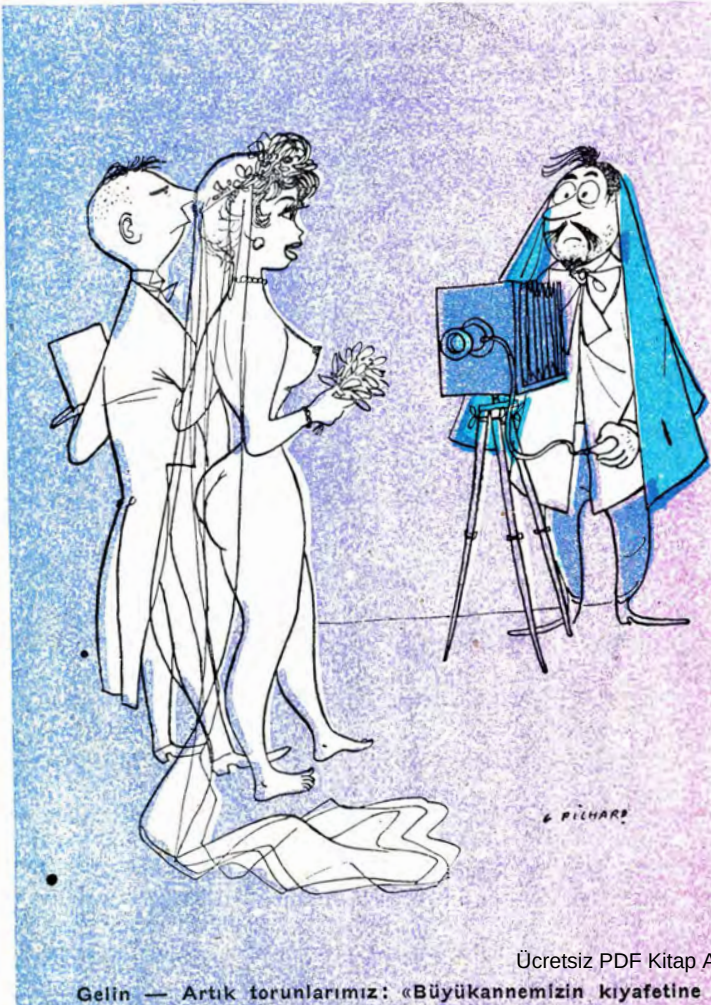
MODERN SULTANI..

— Il Travaso —

Damat — Hah, yağmur... Evliliğin mes'ut cilveleri başladı!..

— Fou Rire —

Gelin — Artık torunlarımız: «Büyükanneimizin kıyafetine»

TURAL
Öksürüğü
Keser

T. C. Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye ka-
zanmıyan yer-
ler için ayrı
keşideler.

Fazla tafsîlât için 444 Şube
ve Ajansımız emrinizdedir.

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at * Konfor * Leziz yemek
bakımından

En müşkilpesent yolcuları
dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına
muntazaman seferler..

Ankara Sigorta

Emniyet ve
istikbalinizin
kalesidir

Merkezi: Büyük

Postahane karşısında

Telefon : Müdür: 29603

Santral: 24815

Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Çiftçi!
MALINI MÜLKÜNÜ
SİGORTASIZ
BIRAKMA!

— Nesi var?
— Hâfızasını kaybetmiş üstad, çocuğun babasını hatırlıyanıyor!